

യേശു അവരുടെ കാലുകൾ കഴുകി (13:1-17)

1983-ൽ, ഒരു പുരുഷന്മാരുടെ ധ്യാനത്തിൽ 13:1-17, എന്നോടു അവ തരിപ്പിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എല്ലാവരും തീ കായുന്ന കല്ലിനരികെ യുള്ള ആഹാരം കഴിക്കുന്ന ഹാളിൽ ഇരുന്നു. പ്രസംഗം ആരംഭിക്കുന്നതിനായി ഞാൻ ഒരു ബേസിനിൽ വെള്ളവും ഒരു ടവ്വലും എടുത്തു. ആ കൂട്ടത്തിലെ ഒരാൾ ചിത്രീകരണത്തിനു സഹായിക്കാമെന്നു ഏറ്റ ആളുടെ അടുക്കൽ എത്തി. (ഞാൻ മറ്റൊരാളോടു ഇതു പറഞ്ഞപ്പോൾ, അയാൾ പറഞ്ഞതു, “അതു വളരെ ലജ്ജാകരം എന്നാണ്.”) ഞാൻ ആ വ്യക്തിയുടെ മുൻപിൽ ചെന്നു മുട്ടുകുത്തിയപ്പോൾ, ആ ഹാൾ പരിപൂർണ്ണനിശബ്ദതയിലായി, അയാളുടെ സോക്സും ഷൂസും നീക്കി ഞാൻ അയാളുടെ കാലുകൾ കഴുകി. എല്ലാവരേയും അതു എത്ര രോമാഞ്ചം കൊള്ളിക്കുമെന്നോ - അല്ലെങ്കിൽ എന്നെ പോലും അതെത്രമാത്രം രോമാഞ്ചപ്രദമാക്കും എന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല! യേശു ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകിയതു നാം വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കേട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വ്യക്തിപരമായി നാം ചെയ്യുമ്പോൾ, അതു മോശവും ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നതുമാണ്. യേശു തന്റെ ജീവിതാവസാനത്തിൽ “ശിഷ്യന്മാരുടെ കാൽ കഴുകുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴും” ആധുനിക - കാലത്തിലെ കാൽ കഴുകൽ അനുഭവം പോലെ, മോശമെന്നും, ഭീഷണിയും, ലജ്ജാകരവുമെന്നു തോന്നിക്കാണും (13:5).

പെസഹാപെരുന്നാളിനു തൊട്ടുമുൻപു¹ (13:1), യേശു ശിഷ്യന്മാരുമായി ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു. അന്നു ബേഥാനിയയിൽ നിന്നുള്ള യാത്ര പൊടി നിറഞ്ഞ റോഡിൽക്കൂടെയാണ്, സംഭാഷണം വിവാദപരവുമായിരുന്നു.² അന്നു വൈകുന്നേരം അവർ ചമ്രം പടിഞ്ഞു ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു, അവർ കാലുകൾ കഴുകാതെയാണ് ഇരുന്നത്. തറയിൽ ചമ്രം പടിഞ്ഞിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന ആളുകളുടെ സംസ്കാരത്തിൽ, കൈമുട്ട് ഊന്നിച്ചാരിയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരാളുടെ കാൽ മറ്റൊരാളുടെ നേരെയെടുക്കുന്നതു ഗൗരവമുള്ള കാര്യമാണ്! കഴുകുവാൻ ഒരു

ബേസിനും ടവുലുമാണ് മുറിയിൽ ഉള്ളത്, പതിവ് പണി ചെയ്യുവാൻ ദാസന്മാരില്ല. തൽഫലമായി, അവർ അന്നത്തെ പൊടിയോടുകൂടെ ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു. ഭക്ഷണത്തിനുള്ള സമയമായി, യേശു എഴുന്നേറ്റു, ടവുൽ തന്റെ അരയിൽ ചുറ്റി, ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകി ടവുൽ കൊണ്ടു തുടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു ശിഷ്യന്റെ കാൽ കഴുകി മറ്റൊരാളുടെ കാൽ കഴുകുവാൻ യേശു ചെല്ലുമ്പോഴേക്കും ലജ്ജിപ്പിക്കുന്ന നിശബ്ദത അവിടെ നിറഞ്ഞുനിന്നു. അവിടെ കൂടിയിരുന്ന എല്ലാവരും, യേശു എന്തിനാണ്, എല്ലാവരുടേയും കാലുകൾ കഴുകുന്നതു എന്നു സംശയിച്ചു?

യേശു അഴുകുള്ള കാലുകൾ കഴുകിയതിൽ അഴുകുകയെന്നതിനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു. അവന്റെ മരണത്തിനും തുടർന്നു ശിഷ്യന്മാരുടെ ഭൗതികത്തിനും വേണ്ടി അവരെ ഒരുക്കുകയായിരുന്നു. അവൻ ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകിയതു പിന്നീടു യേശുവിന്റെ രക്തത്താൽ സാധ്യമാക്കുവാനുള്ള ശുദ്ധീകരണത്തിനും, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പുതിയ മൂല്യത്തിനും ഉള്ള ഒരു മുൻ - നിഴലായിരുന്നു. ക്രിസ്തീയ സേവന മാഹാത്മ്യം തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു നടത്തിയ ഭൗതികമായ ഒരു ചിത്രീകരണമായിരുന്നു കാൽ കഴുകൽ.

സേവനം സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രകടനമാണ് (13:1)

അദ്ധ്യായം 13 തുടങ്ങുന്നത്, യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിലെ പുതിയ ഭാഗമായിട്ടാണ്. അദ്ധ്യായങ്ങൾ 13 മുതൽ 17 വരെയുള്ള ഭാഗം യേശുവിന്റെ “യാത്രാമൊഴി സന്ദേശങ്ങൾ” എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. അവന്റെ പ്രാരംഭത്തിലെ പരസ്യ പ്രസംഗത്തിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി, ഈ ഭാഗം, രഹസ്യമായി യേശുവും പന്തിരുവരും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണമാണ്. ഈ ഭാഗത്തിലെ ഒരു വ്യത്യസ്തം എന്തെന്നാൽ, മുൻപുണ്ടാകാത്ത വിധം ഈ ഭാഗത്ത് “സ്നേഹം” എന്ന വാക്ക് അടിക്കടി കാണാം. അദ്ധ്യായം 1 മുതൽ 12 വരെ ആറു വാക്യങ്ങളാണ് സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതെങ്കിൽ, അദ്ധ്യായം 13 മുതൽ 17 വരെ സ്നേഹം മുപ്പത്തി - ഒന്നു പ്രാവശ്യം കാണുന്നു! അവയിൽ രണ്ട് എണ്ണം അദ്ധ്യായം 13 ന്റെ ഒന്നാം വാക്യത്തിൽ തന്നെയുണ്ട്.

എന്തുകൊണ്ടാണ് യേശു ശിഷ്യന്മാരുടെ കാൽ കഴുകിയതു, എന്തിനാണ് യേശു ക്രൂശിൽ മരിച്ചത് എന്നെല്ലാം അറിയുവാൻ അവന്റെ സ്നേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കണം: “... താൻ ഈ ലോകം വിട്ടു പിതാവിന്റെ അടുക്കൽ പോകുവാനുള്ള നാഴിക വന്നു എന്നു യേശു അറിഞ്ഞിട്ടു, ലോകത്തിൽ തനിക്കുള്ളവരെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ അവസാനത്തോളം അവരെ സ്നേഹിച്ചു” (13:1). യേശുവിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ നാം അറിയുന്നതിനുമുൻപു അവ പുറപ്പെട്ട ഹൃദയത്തെ നാം മനസ്സിലാക്കണം. യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകിയപ്പോൾ, അവന്റെ ഹൃദയം നിറയെ സ്നേഹം ആയിരുന്നു. ദേഷ്യമോ, നിരാശയോ, മടുപ്പോ, അല്ലെങ്കിൽ ലജ്ജയോ ഇല്ലായിരുന്നു; അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ

നിറയെ സ്നേഹം ആയിരുന്നു. നാം യേശുവിനെപോലെ സേവിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചാൽ, നാമും സ്നേഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങണം. നാം യേശു സേവിച്ചതുപോലെ സേവിക്കണം എന്നു ശരിക്കുന്ന ആളുകൾ, യേശു തുടങ്ങിയതുപോലെ സ്നേഹ ഹൃദയവുമായി തുടങ്ങുവാൻ മടിക്കുന്നു.

പിന്നീട് ഇതേ അദ്ധ്യായത്തിൽ, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മുഖ്യ സ്വഭാവം എങ്ങനെയാകുന്നുവെന്ന് യേശു വിവരിച്ചു:

നിങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കേണം എന്നു പുതിയൊരു കൽപ്പന ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു; ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹിക്കേണം എന്നുതന്നെ. നിങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാർ എന്ന് എല്ലാവരും അറിയും (13:34, 35).

സേവനം, അത് ആത്മാർത്ഥമായ ക്രിസ്തീയ സേവനമാകണമെങ്കിൽ, സ്നേഹത്തോടുകൂടി ആരംഭിക്കണം.

സ്നേഹത്തിന് പ്രചോദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു പരിധിയില്ല. നമുക്കു സ്നേഹമുള്ള ഹൃദയമുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്മുടെ സേവനം നിഗളമോ കുറ്റമോ ഭയമോ കൂടാതെയുള്ളതായിരിക്കും. ഒരു ക്രിസ്തീയ മിഷൻ ഹോസ്പിറ്റലിലെ ഒരു നഴ്സ് കഠിനവും വൃത്തിഹീനവുമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു രോഗി സാക്ഷിയായി തീർന്നു. ഒരു ദിവസം അയാൾ ആ നേഴ്സിനോടു പറഞ്ഞു, “എനിക്ക് ഒരു ദശലക്ഷം ഡോളർ തന്നാലും നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ജോലി ചെയ്യുവാൻ എനിക്കു സാധ്യമല്ല!” ആ ക്രിസ്തീയ നഴ്സ് തന്റെ ജോലി നിർത്തി, പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, പറഞ്ഞു, “ഞാനും അതു ചെയ്യുകയില്ല!” മറ്റൊന്നിനും നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത സ്നേഹമാണ് നമ്മെ സേവനത്തിന് പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നത്.

സേവനം വിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്നു (13:2-4)

വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഞാൻ ആഫ്രിക്കയിലായിരുന്നപ്പോൾ ക്രിസ്തീയ സേവനം സംബന്ധിച്ച് പ്രാദേശിക ഭാഷയിലേക്ക് തർജ്ജിമ ചെയ്യുവാൻ, ഒരു ദിവസം ഒരു സഹ മിഷണറി യത്നിക്കുകയായിരുന്നു. “എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും ദാസന്മാരായിത്തീരണം,” എന്ന് ആ പ്രസംഗത്തിൽ അയാൾ എത്തിയപ്പോൾ അയാളുടെ സഹായി പറഞ്ഞു, “ഇല്ല! നിങ്ങൾ അതു ചെയ്യാൻ പാടില്ല!” ആ മനുഷ്യൻ വർഷങ്ങളോളം യേശുക്രിസ്തുവിനെ കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒരുപദേഷ്ടാവ് ക്രിസ്ത്യാനികളായ അംഗങ്ങളോട് അവർ തരംതാഴ്ന്ന ദാസന്മാരായി തീരണമെന്നു പറയുന്നത് അയാൾക്ക് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ലോകത്തിന് “ബലഹീനം” ആയ പദങ്ങളാണ് “ദാസ്യ പ്രവൃത്തി,” “ദാസൻ,” “സേവനം” - എന്നിവ. അത്തരം ജോലികൾ വിദ്യാഭ്യാസ മില്ലാത്ത, ദരിദ്രരായ, ബലഹീനരായ ആളുകൾക്കുള്ളതാണ് എന്നത്രേ

അവരുടെ നിഗമനം. സാധാരണ വിചാരിച്ചിരുന്നത്, സേവനം എന്നു ഉള്ളത് അതിൽനിന്നും ഉയർന്നവരുടേതല്ല എന്നതാണ്. ഒരാൾ സേവികുന്നതാണ് അയാൾ സേവനത്തിനായി നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ്.

എങ്ങനെയായാലും, യേശു, അതെല്ലാം മാറ്റിമറിച്ചു. അവൻ ആരാത്രീയിൽ ശിഷ്യന്മാരുടെ കാൽ കഴുകിയപ്പോൾ, അവൻ ബലഹീനനോ, താഴ്ന്നവനോ, അല്ലെങ്കിൽ പന്തിരുവരാൽ എന്തെങ്കിലും ഭീഷണിയോ നേരിട്ടിരുന്നില്ല. യോഹന്നാൻ രേഖപ്പെടുത്തി,

പിതാവ് സകലവും തന്റെ കയ്യിൽ തന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും, താൻ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽനിന്നു വന്നു ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ പോകുന്നുവെന്നും യേശു അറിഞ്ഞിരിക്കെ; അന്തഃശാന്തിയിൽനിന്നു എഴുന്നേറ്റു വസ്ത്രം ഉൗർവ്വചു ഒരു തോർത്തെടുത്തു അരയിൽ ചുറ്റി (13:3, 4).

യേശു ചെയ്തത്, വിശ്വാസസ്ഥാനവും അധികാരമുള്ള സ്ഥാനവും വച്ചുകൊണ്ടാണ്. അവൻ കാണിച്ച സേവനം, ബലഹീനതകൊണ്ടായിരുന്നില്ല, എന്നാൽ ശക്തികൊണ്ടായിരുന്നു. ദൈവ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി എത്രമാത്രം ദൈവത്താൽ സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയാൽ, പിന്നെ അയാൾക്ക് സേവിക്കുവാൻ വിശ്വാസമുണ്ടാകും. അവൻ ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകിയപ്പോൾ, യേശു ആ മാതൃകയാണ് നൽകിയത്.

സേവനം

ദൈവത്തിൽ - അധിഷ്ഠിതമാണ് (13:1-5)

യൂദയും (വാക്യങ്ങൾ 2, 18-30) പത്രോസും (വാക്യങ്ങൾ 31-38) അദ്ധ്യായം 13-ലെ പ്രമുഖരായ രണ്ടുശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെ രണ്ടുപേരുടേയും കാലുകൾ യേശു കഴുകിയപ്പോൾ, അവർ ഏതാനും നിമിഷത്തേക്ക് നിരാശരാവുകയും ചെയ്തു; യൂദാസ് അവനെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുകയും, പത്രോസ് അവനെ തള്ളിപ്പറയുകയും ചെയ്തു. ഈ “വിശദീകരണം” വാസ്തവത്തിൽ സേവനമനോഭാവത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രമായ മനോഹര വെളിപ്പെടുത്തലാണ്. സേവനത്തെ സംബന്ധിച്ച് മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രതികരണം അത്ര നല്ലതായിരുന്നില്ല. നാം ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുകയും ഫലത്തിന് ദൈവത്തിൽ വിടുകയും ചെയ്യുക.

“അവന്റെ വീട്,” എന്നപേരിലുള്ള ഒരു ധർമ്മോപകാര പ്രവൃത്തി ഞാൻ അംഗമായിരുന്ന ഇടവക ചെയ്യുമായിരുന്നു. അതിൽ ആഹാരം, വസ്ത്രം ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുമായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ആളുകൾ ഞങ്ങളോട് കള്ളം പറഞ്ഞതായും ഞങ്ങളുടെ ഔദാര്യത്തെ മോശമായി ചിത്രീകരിച്ചതും അറിയുകയുണ്ടായി. ഇതു ഞങ്ങളുടെ സേവനമുല്പത്തെ ഇല്ലാതാക്കുമോ? ഒരിക്കലും ഇല്ല! നാം ബുദ്ധിയോടെ, ചെയ്യുന്ന സഹായം മദ്യപാനത്തിനോ, മയക്കുമരുന്നിനോ ഉപയോഗിക്കുവാൻ അനുവദിക്കരുത്. എങ്ങനെയായാലും, നമുക്കു തെറ്റുപറ്റിയാൽ, അത് തിരുത്തി ആശ്രയവും ഔദാര്യവും കാണിക്കണം.

ചിലർ നമ്മെ ചൂഷണം ചെയ്യുമെങ്കിലും, അപ്പോഴും നാം സേവനം തുടരേണ്ടത് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ആ രാത്രി യേശു പത്രോസിന്റെയും യൂദയുടെയും കാലുകൾ കഴുകിയതുകൊണ്ടു, നാം നമ്മുടെ സഹമനുഷ്യരെ, നമ്മുടെ സേവനത്തെ ആളുകൾ ദുരുപയോഗം ചെയ്താലും മോശമായി സംസാരിച്ചാലും നാം തുടർന്ന് സേവി കേണ്ടവരാണ്. ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് സേവനം പ്രാഥമികമായി ഫലത്തെ നോക്കിയല്ല; എന്നാൽ യേശുവിനെ നോക്കിയാണ് നടത്തേണ്ടത്!

ഈ തത്വത്തിന്റെ മറ്റൊരുദാഹരണം മിഷണറിമാർ ആകുന്നു. അവർ എവിടെയെങ്കിലും സുവിശേഷം അറിയിക്കുവാൻ പോയാൽ, ചിലർ അവരെ തുജിക്കുമെന്നും, മറ്റുചിലർ അവരെ ഉപയോഗിക്കുമെന്നും, ചിലർ അവരെ ശപിക്കുമെന്നും അവർക്കറിയാം. അവരുടെ ആ യാത്ര ഫലത്തെ ആശ്രയിച്ചല്ല. അത് ശരിയായതുകൊണ്ടാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത് - ഫലമെന്തായാലും ശരി.

**ആദ്യം സേവിക്കുക എന്നതാണ്
സേവനം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് (13:6-10)**

യേശു പത്രോസിന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് അവന്റെ കാലുകൾ കഴുകാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, പത്രോസ് തടഞ്ഞു, പറഞ്ഞു, “കർത്താവേ, നീ എന്റെ കാൽ കഴുകുന്നുവോ?” (13:6). യേശു പത്രോസിനോടു പറഞ്ഞു പത്രോസിന് അവൻ ചെയ്യുന്നത് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാകയില്ല, എന്നാൽ ക്രമേണ മനസ്സിലാകും. പത്രോസ് അപ്പോഴും തടസ്സപ്പെടുത്തി യേശു ഒരിക്കലും അവന്റെ കാൽ കഴുകുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞു. അതു പത്രോസിനെ അമ്പരപ്പിച്ചപ്പോൾ, പിന്നെ യേശു, “ഞാൻ നിന്നെ കഴുകാഞ്ഞാൽ, നിനക്ക് എന്തോടുകൂടെ പങ്കില്ല” (13:8). ഇതെന്തുകൊണ്ടാണ് യേശുവിന് പ്രാധാന്യമുള്ളത് എന്ന് അവനു മനസ്സിലായില്ല എങ്കിലും, അത് പ്രാധാന്യമുള്ളതാണെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കി. പത്രോസ്, എല്ലായ്പ്പോഴും എടുത്തുചാടി ഉത്തരം പറയുന്നവനാണ്, ഇപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞത് തന്നെ മുഴുവൻ കഴുകേണമേ എന്നാണ്!

നമ്മുടെ ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ സ്വയാ - ശ്രയം ആത്മീയമായി എത്ര നാശകരമാണ് എന്ന് യേശുവിന്റെ ആ വാക്കുകൾ പത്രോസിന് വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. നാം രക്ഷ നേടി എടുത്തു എന്ന് വിചാരിക്കുന്നിടത്തോളം, നന്ദിയും താഴ്മയും ദൈവത്തോട് നാം നിറവേറ്റുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി, മറ്റുള്ളവരെ സേവിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയും നമ്മിൽ ഇല്ലാതിരിക്കും. അങ്ങനെവരുമ്പോൾ നാം നമ്മുടേതായ ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു! നേരെമറിച്ചു, ദൈവത്തിന്റെ മനോഹര കൃപയാൽ മാത്രമാണ് നാം രക്ഷിക്കപ്പെട്ടത് എന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ നാം നന്ദിയും, താഴ്മയും, നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ മാതൃകയും പിൻപറ്റും. മറ്റുള്ളവരെ സേവിക്കുവാൻ മടിക്കുന്ന സഭയെ നമുക്കു എങ്ങനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും? ശകാരത്താലോ അല്ലെങ്കിൽ ലജ്ജിപ്പിക്കലിനാലോ അല്ല, എന്നാൽ യേശു “അവരുടെ കാൽ കഴുകിയതും” ക്രൂശിൽ മരിച്ചതും ഓർപ്പിക്ക! സത്യക്രിസ്തീയ സേവനത്തിലേക്കുള്ള ആദ്യപടിയുടെ ആവശ്യമാണ് യേശുവിന്റെ ത്യാഗപൂർണ്ണ

മായ സേവനം.

പലപ്പോഴും, യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ, യേശുവിന്റെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ ഒരേ സമയത്ത് വിവിധ അർത്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിരുന്നു. അതായിരുന്നു 13:1-17-ൽ സംഭവിച്ചത്. ആദ്യം, ദയയുടെയും അതിഥിസൽക്കാരത്തിന്റെയും അടയാളം ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾക്ക് അവരുടെ അടുക്കുള്ള കാലുകൾ നേർക്കുനേർവെച്ച് ആഹാരത്തിനിരുന്നപ്പോൾ അവൻ ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ കഴുകി. അത് ആഴത്തിൽ നോക്കിയാൽ, യേശു ശിഷ്യന്മാരെ ആ അവസരത്തിൽ (വീണ്ടും) അവനൊരു ദാസനായിരുന്നു എന്നും അവനെ അനുഗമിക്കുന്നവർ അതേ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യണമെന്നും അവരെ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. അതുപോലെ ആ സംഭാഷണത്തിൽ അടങ്ങിയ മറ്റൊരു സൂചന യേശുവിനെ യുദ ഒറ്റിക്കൊടുക്കും എന്നതായിരുന്നു (13:10, 11).

**സേവനം അനുകരണമാണ്
(13:12-16)**

ലജ്ജിതരായ ശിഷ്യന്മാരുടെ കാലുകൾ യേശു കഴുകിയതിനുശേഷം, അവൻ വീണ്ടും പന്തിയിൽ ഇരുന്നു. യേശു എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതുവരെ പന്തിരുവരിൽ ഒരു ശ്മശാനമുകത നിലനിന്നു. അവസാനം, അവൻ അവരോടു ചോദിച്ചു, “ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ചെയ്തത് ഇന്നതു എന്നു അറിയുന്നുവോ?” (13:12). അവന്റെ അടുത്ത വാക്കുകൾ അത്താഴസാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രമല്ല, അവർ നമ്മോടും സംസാരിക്കുന്നു:

നിങ്ങൾ എന്നെ ഗുരു എന്നും കർത്താവെന്നും വിളിക്കുന്നു; ഞാൻ അങ്ങനെ ആകുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ശരി, കർത്താവും ഗുരുവുമായ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കാൽ കഴുകി എങ്കിൽ നിങ്ങളും തമ്മിൽ തമ്മിൽ കാൽ കഴുകേണ്ടതാകുന്നു. ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്തതുപോലെ നിങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതിന്നു ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ദൃഷ്ടാന്തം തന്നിരിക്കുന്നു. ആമേൻ, ആമേൻ, ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു, ദാസൻ യജമാനനേക്കാൾ വലിയവനല്ല; ദൂതൻ തന്നെ അയച്ചവനേക്കാൾ വലിയവനുമല്ല (13:13-16).

യേശു ശുശ്രൂഷ ചെയ്തു! അവൻ നമ്മുടെ യജമാനനാണ്. അതുകൊണ്ടു, നാം അവനെപോലെ ആകണമെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരെ ശുശ്രൂഷിക്കണം!

ഈ പഠനത്തിൽ യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചവരുടെ “നായകത്വ” മാതൃകകൾ ഞാൻ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ധൈര്യപൂർവ്വമായ, വരം ലഭിച്ച അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേക ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ ചെയ്യുന്നതുമാത്രമല്ല യേശുവിനെ സേവിക്കൽ എന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. യേശു നമ്മെ *യെല്ലാവരേയും* അവനെ അനുഗമിപ്പാനായി നമ്മോട് ഭവനത്തിലും, സഭയിലും, ജോലിയിലും, അല്ലെങ്കിൽ എവിടെ അവസരം കിട്ടുന്നുവോ അവിടെ മറ്റുള്ളവരുടെ “കാലുകൾ

കഴുകുവാൻ” ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളായ നാം അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് അസാധാരണമല്ല; അത് യേശുവിന്റെ മാതൃക പിൻപറ്റുന്നതാണ്.

സേവനം എന്നത് ചെയ്യുന്നതാണ് (13:17)

ഇരുപതുവർഷം മുൻപ്, ഞാനൊരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയായി രുന്നപ്പോൾ, എന്റെ ക്രിസ്തീയ സ്നേഹിതന്മാരും ഞാനും സേവനത്തെ കുറിച്ച് ധാരാളം സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ, യേശു ശിഷ്യന്മാരുടെ കാൽകഴുകിയ സംഭവം ഞങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട ചർച്ചാവിഷയമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ തിളച്ച യുവത്വത്തിൽ, ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചത് ദീർഘ - കാലം മറന്നുകിടന്ന യേശുവിന്റെ ഉപദേശം ഞങ്ങൾ “കണ്ടെത്തി” എന്നാണ്. ഇപ്പോൾ, വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ്, എന്റെ സ്നേഹിതരും ഞാനും സേവനമെന്നത് ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ എളുപ്പമാണ് സംസാരം എന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞു. സേവനം എന്നത് പരിശീലിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സംസാരിച്ച് കേൾക്കുന്നതാണ് സാധാരണ പതിവ്. സേവനത്തെ “സംസാരത്തിനായി സംസാരിക്കുക” എന്നതിനേക്കാൾ അതു ചെയ്യുവാനാണ് യേശു ആഗ്രഹിക്കുന്നത്; അവൻ നമ്മെ ആഹ്വാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് “നടക്കുവാൻ നടക്കുക” എന്നതാണ്! താൻ ചെയ്ത മറ്റുള്ളവരെ ശുശ്രൂഷിക്കൽ അനുകരിക്കുവാൻ ശിഷ്യന്മാരോട് പറഞ്ഞശേഷം, യേശു പറഞ്ഞു, “ഇതു നിങ്ങൾ അറിയുന്നുവെങ്കിൽ, ചെയ്താൽ ഭാഗ്യവാന്മാർ” (13:17). ഇതേ ഉപദേശം പിന്നീട് യാക്കോബ് പറയുകയുണ്ടായി: “എങ്കിലും വചനം കേൾക്ക മാത്രം ചെയ്തുകൊണ്ട് തങ്ങളെത്തന്നെ ചതിക്കാതെ അതിനെ ചെയ്യുന്നവരായും ഇരിപ്പിൻ” (യാക്കോബ് 1:22).

സൗത്താഫ്രിക്കയിലെ പതിനൊന്ന് - വയസ്സ് - പ്രായമുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ താഴെ വിവരിക്കുന്ന സംഭവം സേവനത്തെ പ്രായോഗികമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതാണ്. അവൾ ഒരു സാധു കർഷകന്റെ മകളായിരുന്നു, അവളുടെ അമ്മ അവൾക്ക് പതിനൊന്ന് വയസ്സ് പ്രായമുള്ളപ്പോൾ മരിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ താഴെ കൂട്ടികൾ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മുത്തവൾ പെട്ടെന്ന് മറ്റുള്ളവർക്ക് “അമ്മയായി” തീർന്നു. അവളുടെ ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്വം നിമിത്തം കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിക്കേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ട് രോഗിയാകുകയും ചികിത്സക്കായി ആസ്പത്രിയിൽ ആക്കുകയും ചെയ്തു. ആസ്പത്രിയിൽ വച്ച് ഒരു - നല്ല ക്രിസ്തീയ സ്ത്രീ അവളോടു ചോദിച്ചു, “നീ പള്ളിയിൽ പോകാറുണ്ടോ?” അവൾ പറഞ്ഞു, “ഇല്ല അമ്മേ.” ആ സ്ത്രീ വീണ്ടും ചോദിച്ചു, “നീ എപ്പോഴെങ്കിലും സൺഡേ സ്കൂളിൽ പോയിട്ടുണ്ടോ?” അതിനും, പെൺകുട്ടി മറുപടി പറഞ്ഞു, “ഇല്ല അമ്മേ.” “പിന്നെ,” സന്ദർശക തുടർന്നു, “നീ മരിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തോട് എന്തുപറയും?” ആ വെളുത്ത ഷീറ്റിൽനിന്ന് അവളുടെ കൈകൾ പുറത്തേക്ക് വലിച്ചു അവൾ പറഞ്ഞു, “അമ്മേ, ഞാൻ എന്റെ കൈകൾ അവനു കാണിച്ചുകൊടുക്കും.” അവൾ, തിർച്ചയായും, ഒരു വേലക്കാരി ആയിരുന്നു. അവളുടെ ജീവിതവും, വാക്കുകളും നമ്മെ ഓർപ്പിക്കുന്നത് സേവന

മെനത്ത് വാക്കുകളിൽ ഒതുക്കാവുന്നതല്ല; സേവിക്കുക എന്നത് പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ്!

ഉപസംഹാരം

യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ കാൽകഴുകൽ അവസാനിപ്പിച്ചപ്പോൾ, അവൻ തന്റെ ടവ്വൽ അഴിച്ചുമാറ്റി, എന്നാൽ അവൻ തന്റെ സേവനം അവസാനിപ്പിച്ചില്ല. അടുത്തദിവസം അവൻ ഒരു പരുപരുത്ത റോമൻ കുരിശിൽ സ്വയമായി നമുക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു. ടവ്വലും കുരിശും യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിന് അടയാളമായിത്തീർന്നു. രണ്ടും ത്യാഗത്തിന്റെ അടയാളമാണ്, രണ്ടും നമ്മെ ഓർപ്പിക്കുന്നത് അഴുക്കുള്ളത് ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു, രണ്ടും യേശു ഉപയോഗിച്ചത് തനിക്ക് നമ്മോടുള്ള സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും, രണ്ടും നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുവിന്റെ മാതൃക നാം അനുകരിക്കേണ്ടതിനുമാണ്. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ടവ്വലും കുരിശും എടുത്ത് (മർക്കൊസ് 8:43) യേശുവിനെ ഇന്നു അനുഗമിക്കുമോ?

കുറിപ്പുകൾ

¹12:1 നോക്കുക. ²മത്തായി 20:20-28 ഉം മർക്കൊസ് 10:35-45 ഉം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ആരാണ് അവരിൽ “വലിയവൻ” എന്നതിനെക്കുറിച്ചു യേശുവും ശിഷ്യന്മാരും നടന്നു യെരൂശലേമിലേക്ക് പോയപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാർക്കിടയിൽ തർക്കമുണ്ടായി.